

Versos

Para os amigos de Cedofeita vai esta escolla de poemas e as ilustracións do pintor Luis Viñas, que honran o catastro das palabras nesa viaxe luminosa que soñei: versos arrincados coma raíz do río e do mar nosos, se aló da nabeira antiga, cando a forza da verdura e dos invernos, do leite da Galicia interior, arestora terra abandonada, en deserción. Aquí volos entrego, a vós que amades a Lingua, a Xente e a Paisaxe, e os oficios todos de vivir.

Xosé Vázquez Pintor. Setembro de 2002

Luis Viñas

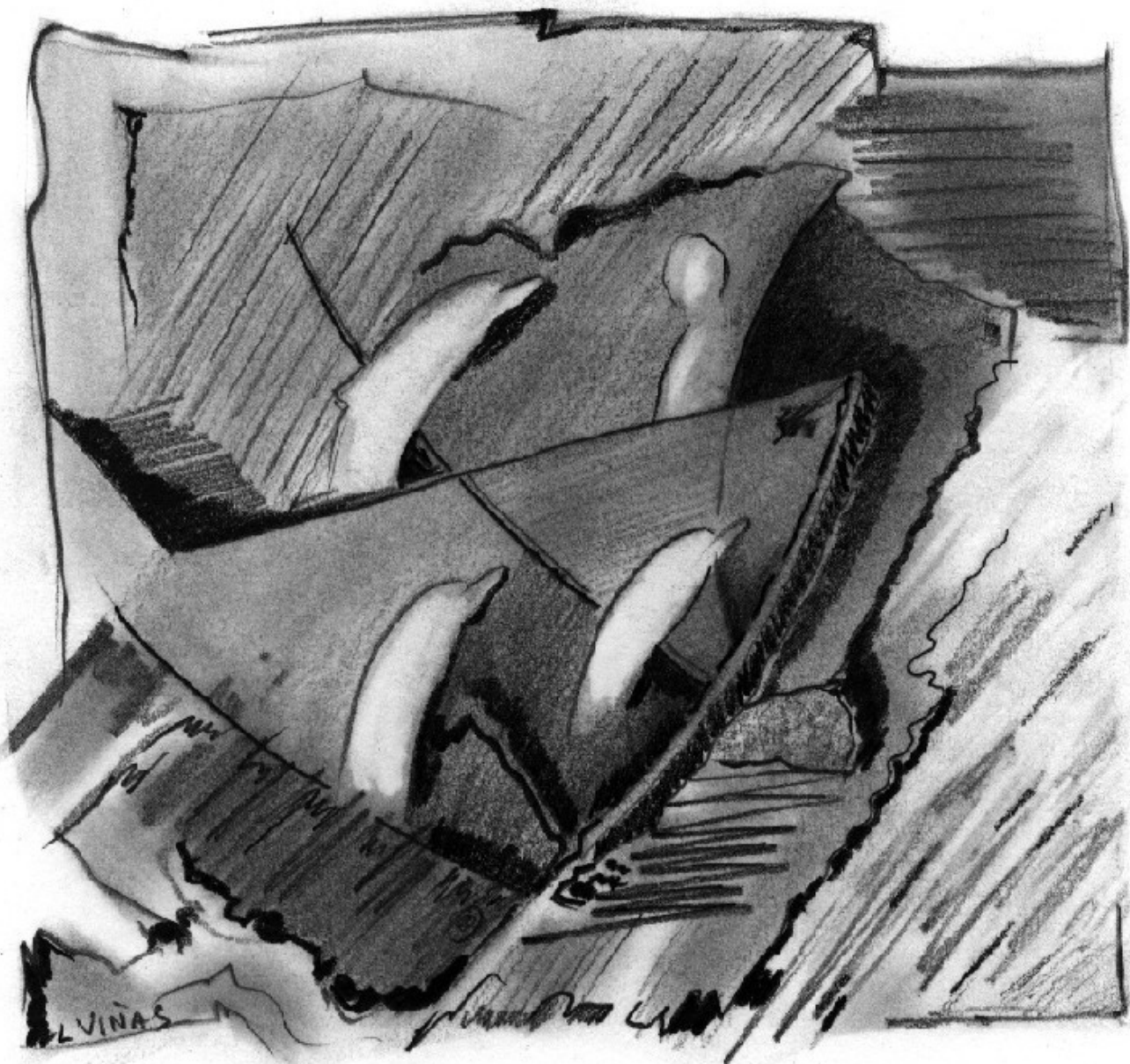
Nado en Cutián, Antas de Ulla (Lugo, 1957). Mestre en Vigo. Estudos de pintura e fotografía na Universidade dos País Vasco. Seleccionado pola Deputación de Pontevedra -Novos Valores 91-. Realizou exposicións colectivas (Universidade do País Vasco, Capela de S. Antón -Melide-, Valdearte 92, O Barco, Ourense, Solidariedade co Pobo Cubano-Vigo, Cambados, G. Sargadelos-Pontevedra, Caldas de Reis, Mostra Arguesol, Luzada, Moaña...) e individuais ("A Fábrica"-Alariz, Centro Galego de Bós Aires). Ilustrador de libros.

Xosé Vázquez Pintor

Poeta, ensaísta, dramaturgo e narrador. Nado en Melide (1946) e residente en Cangas, imparte clase de Lingua e Literatura Galega no IES "A Xunqueira" de Pontevedra. É autor dunha extensa e variada obra literaria que abrangue a creación poética, con títulos como *Gándara* (1971), *Terra e pan* (1975), *Na vertical da noite*, Premio Cidade de Ourense 1989, *No corazón mancado*, Premio Esquíu 1989, *Banzados*, Premio uxío Novoneyra 2000, entre outros; a narrativa: *De ida e volta* (1975), *A entrega* (1997); *Lume de biqueira* (1999), *Quen faga voar* - Premio Carvalho Calero 2000 - e *Memoria do boi* - Premio Torrente Ballester 2000 - e Premio Nacional da Asociación de Críticos Literarios 2001; o ensaio: *Os vellos oficios* (1996), *A tribo sabe* (1999); o xornalismo: *Palabras de papel*, escolma de artigos de opinión publicados entre os anos 1987 e 1996. Fundador e director do grupo de teatro Acoradouro (1989-1994), ten publicado as pezas teatrais *A fraga encantada* (1987) e *A sombra da memoria* (1999).

PULSA AQUÍ PARA LER OS POEMAS

(Nota: estes poemas pertencen á obra *Banzados*)

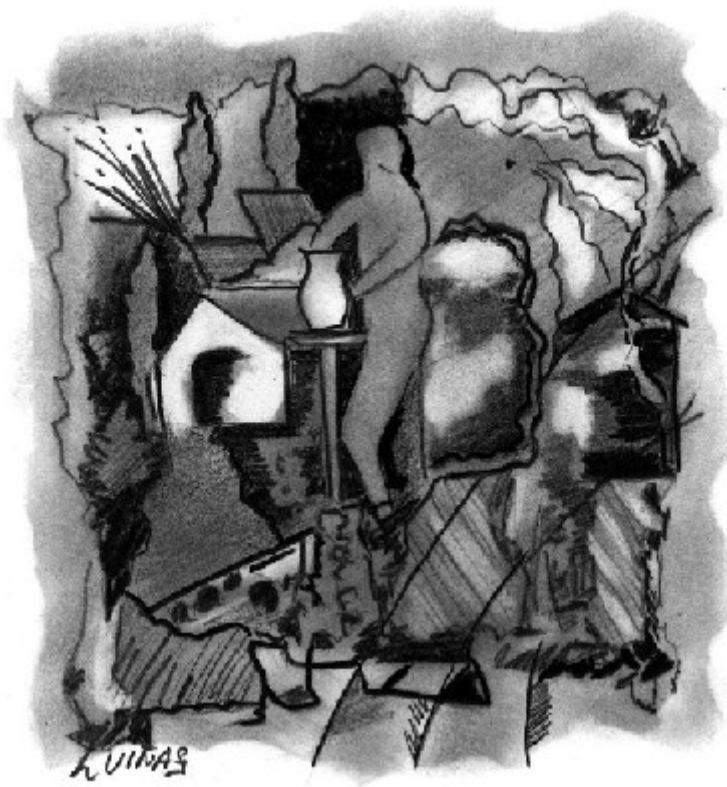

VEÑEN os arroaces fermoseando a ría,
señores do alemparte tan amigos do xogo
que a navegación con eles é unha maruxe
no oficio do soño que debeu presidir o alto
océano nas horas do designio e as ventadas.

Aínda chegan onda nós vestidos de azul lamia
a sobornar as lindes dos climas e as ausencias,
na benvida aos ollos do home mar que nunca dorme

sono profundo a pé de nave: vellos os dous
na mornura da borraxa e o gasto do cigarro
que desfuma o chapapote do pulmón a arder.

PULSA AQUÍ PARA LER O SEGUINTE POEMA

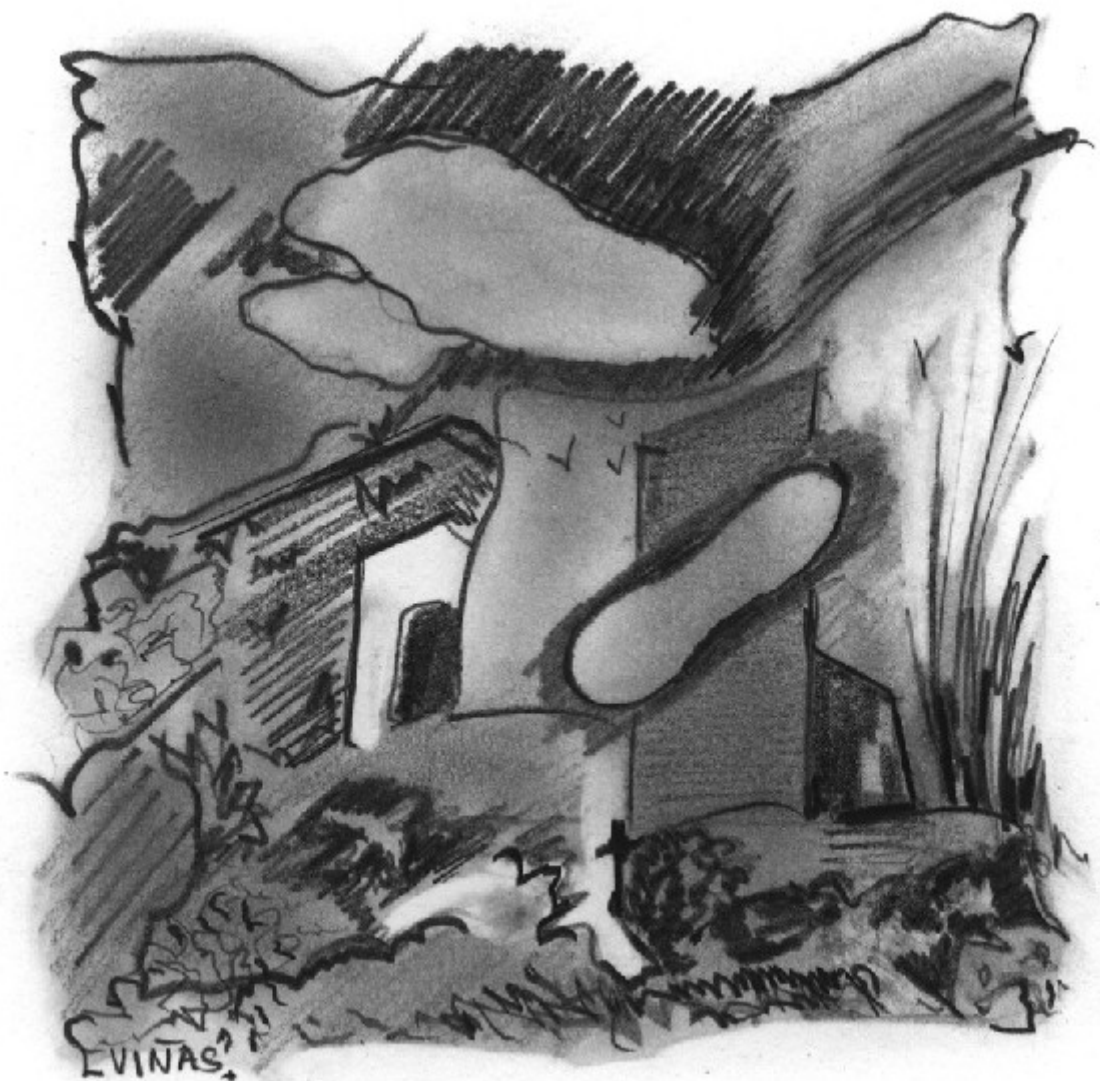

E un amolece nos píos coma o barro branco
e dáse á mau do obrador que nos presenta na eira
para que o sol comece o labor da seca en horas
de aire lento e ceo aberto: tal que adora a arxila.

E despois canta no forno cando a calda e a baixa
alcanzan o fulgor da luz vermella e ese corpo
da terra informe, lombo e cuncha, son valemto
de guarda sobre a casa do amor, con chuvia e frío

do nordés que cisca as bolboretas de cristal
para que o sangue espelle na rosa dos adentros
e haxa un labio a pronunciar a palabra memoria
máis alá da sombra e do chamizo, cando as aves
renuncien na censura do mar contra os alisios
e rebolem para sempre os días da desgracia.

PULSA AQUÍ PARA LER O SEGUINTE POEMA

PERO hai que estar coa risa atenta dos aínda vivos
fronte ás nubes que pasan cheas de ocio, coa carga
predisposta á desmesura, para que o corpo abra
os brazos de alguén coma paraugas de andoriñas.

Cómpren os labios da canción máis vella dos séculos
a recibir o espanto das garzas sobre o río,
a reclamar as horas dos ferreiros na noite
de calda e templa en fabricar llergas de esperanza
que labren o descanso do pé na nosa zoca

de abidueira... e anden as dedas tan certas da casa
coma os niños esperan a volta dos paxaros
pola candeloria de febreiro en luz de frío.